



Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a regényben előfordulnak vulgáris szavak, illetve brutalitásra, szexualitásra utaló kifejezések, melyek megzavarhatják egyes olvasóink nyugalmát! A részletet mindenki a saját felelősségére olvassa el!

Jó szórakozást kívánunk!

Laura Canning... |

A kurzor egyre sürgetőbben villogott Damien előtt. Otthoni íróasztalánál ült, és egy összefoglalót szeretett volna írni a nő diagnózisáról, az idáig vezető beszélgetések menetéről, a tünetekről és az elkövetkezendő terápiáról. De egyszerűen nem tudta elkezdni. Minden információ, a kirakós összes kis darabkája ott keringett a fejében, de nem tudta, hogyan rakja őket össze. Elő akarta keresni régebbi páciensei kórtörténetét, hátha azokból kilesket néhány sémát, de ekkor belépett a felesége.

- Drágám, megígérted, hogy ma nem hozol haza munkát – mosolygott kissé szemrehányóan Aletta.

- Tudom, tudom... igazad van – adta meg magát a férfi – csak pár percet adj még, ígérem, mire kész a vacsora, én is végzek!

- Hát jó... - bólintott a nő.

Damien mosolyogva figyelte, ahogy felesége elhagyja a szobát, lassú, nőies lépteivel. Azon kapta magát, hogy megkívánta feleségét. Szemével követte, ahogy ide-oda ringatózik formás csípője. Elhatározta, hogy miután lefektették a gyerekeket, szeretkezni fog Alettával. Majd hirtelen zavaró, vibráló érzés férközött be tudatába; először nem tudta hova tenni, nem jött rá mi az, majd beléhasított a gondolat, melyet professzora ültetett el benne: ha túlságosan beleássa magát a két nő kezelésébe, el fogja hanyagolni a családját, és ez hosszú távon megmérgezheti a házasságukat is.

A laptopon bekapcsolt a képernyőkímélő, a fény elhalványulása kizökkentette a férfit gondolatmenetéből, és megmozdította az egeret, hogy visszatérjen az íráshoz.

Laura Canning

Rendkívül érdekes eset. Két hónappal ezelőtt keresett fel, eleinte visszahúzódó és zárkózott volt. Az első néhány beszélgetés alkalmával alig mondott magáról valamit, úgy tűnt, megnyugtattja, ha inkább én beszélek. Foglalkozását tekintve, festő. Azzal a problémával keresett fel, hogy az elmúlt időben felzaklatja a festés, úgy tűnik, mintha a kép szereplői bámulnák, rémálmai vannak és álmatlanságban szenved. Első perctől kezdve gyógyszeres kezelést kért, altatókat és antidepresszánt. Társaságkerülő, mély

depressziót fedeztem fel nála. Ugyanakkor, miután megnyílt előttem, nagyon kedves volt, bár hangulatát gyorsan, átmenet nélkül változtatta, mégis alapvetően úgy éreztem, kedvel engem, közel engedett magához és kialakult a bizalma irántam. Fiatal kora ellenére nagyon tehetséges és nagy hírnévnek örvend. Kiderült egyik beszélgetésünk alkalmával, hogy édesanyjával rossz kapcsolata volt, emellett több trauma is érte gyermekkorában túlsúlya miatt - melyet mára szemmel láthatóan leküzdött, kifejezetten csinos, formás, fiatal nő...

„Te jó ég... miket írok? Csinos, formás, fiatal nő... Honnan jött ez? Miféle kórtörténet lesz ebből? Teljesen megőrültem” – gondolta magában Damien. Kitörölte az utolsó sorokat és újat kezdett.

Páciensem egyre többet és egyre nyíltabban beszélt problémájáról. Elmesélte a rémálmait, később a hallucinációkat és a hangokat, melyeket hallott. Embereket látott maga körül, akik kigúnyolják és tréfát űznek belőle. Ekkor mindig nagyon elszomorodott és befelé fordult, többször fel is vette a csecsemő pózt, ettől kissé megnyugodott. Szerettem volna mellé ülni és egy öleléssel megnyugtatni, de ez nem lett volna etikus...

„...ahogyan az sem etikus, amiket leírsz és gondolsz! Miért nem sikerül objektívan megírnom ezt az összefoglalót? Miért szeretném részletesen ecsetelni a nő külsejét és tulajdonságait, elesettségét és hangulatváltozásait? Fölöttébb érdekes... Talán abba kéne hagynom mára” – Damient felesége zavarta meg elmélkedésében.

- Drágám, vacsora! – hallatszott a nő hangja a konyhából.

- Máris megyek! – válaszolt Damien, majd kitörölt mindent és kikapcsolta a gépet.

Vacsora után ágyba küldték a gyerekeket, és amíg a férfi fürdött, Aletta esti mesét olvasott nekik. Damien kimerültem állt a zuhany alatt. Hosszú, fárasztó napja volt, de ehhez már hozzászokott, most inkább az aggasztotta, hogyan fog két pácienszt kezelni, akiknek ennyire összetett és bonyolult a személyiségük. Ugyanakkor izgalommal töltötte el a kihívás, de nem tudta elfojtani professzora szavait, melyek egyre gyakrabban fülébe csengtek „Legyen óvatos! Ne szeressen bele a betegségbe, tartsa magát távol a betegről érzelmileg. Maga se nem az apja, se nem a barátja, se nem a szerelme azoknak a nőknek”. Damien tudta, hogy hatalmas a csábítás, de biztos volt magában. „Szeretem a feleségem és meg sem fordulna a fejemben, hogy megcsaljam, vagy bárhogy fájdalmat okozzak neki. Igaz, most több időt töltök majd munkával, de ő megérti. Szerencsés vagyok, hogy ilyen tökéletes családom van. A józan

eszem és a szívem nem fogja hagyni, hogy az ösztöneim vezéreljenek, akármilyen csinos és gyengédségre vágyó a két nő” – gondolkodott Damien. Majd felidézte magában Zoe aranylótincseit és feszes combját, ezután Laura kacér pillantását látta maga előtt és formás, kerek melleit. Hirtelen észrevette, hogy ösztönei máris úrrá lettek rajta, a pusztá gondolatok felidézése közben. Elhessegette a két nő képét maga elöl és elzárta a csapot. Ekkor belépett Aletta.

- Feküdj csak le, mindjárt megyek én is – mondta fáradtan a nő. Damien átölelte feleségét, és visszaállt vele a zuhany alá. Aletta meglepődött férje hirtelen jött vágyán; Damiennek nem volt szokása, hogy csak így „rátörjön”, mindig hosszasan vezette be a dolgot, célozgatott, elnyújtotta az előjátékot, de most egy mozdulattal berántotta a zuhany alá, és végigcsókolta a nő nedves testét. Majd a zuhanyzófülke falához döntötte, és magára emelte. Olyan szenvedélyesen és mohón vette birtokba a nőt, hogy már szinte attól tartott, fájdalmat okoz neki. A beteljesülés után Damien gyöngéden megcsókolta feleségét, és szorosán magához ölelte. Hosszú percekig álltak még így a zuhany alatt.

A férfi álmatlanul forgolódott egész éjjel. Az önmarcangolás és a mentegetőzés között csapongott. De végtére is, leginkább dühös volt, amiért egy gondolat miatt érez büntudatot. Elvégre, nem csalta meg a feleségét. Ez pusztán fantázia. Minden férfi szokott idegen nőkről fantáziálgatni, főleg, ha már nős. Ez még nem jelenti azt, hogy nem szereti a feleségét. Sőt. A feleség egy szent és sérthetetlen női bálvány, gyermekei anyja, akit nem mocskolhat be az ember azzal, hogy ilyen alantas álmokképeket szövögessen róla. Nevetséges. Emiatt álmatlanul forgolódni! Damien már-már felháborodott önmagával vívott morális harcán. Teljesen kiment az álmok a szeméből. Megunt a kényelmetlen vergődést és felkelt. Kiment a konyhába, hogy töltsön magának egy pohár vizet. Felkapcsolta a villanyt, poharat vett elő, és megnyitotta a csapot. Majd visszafelé indult, amikor megakadt a szeme az asztalon fekvő újságon. Eszébe jutott, hogy még el sem olvasta. Felkapta a könnyű papírhalmot, és csöndesen átment a dolgozószobába. Végigolvasta az vezércikket, átnézte a politikai oldalt, és már majdnem félretette a lapot, mikor a kulturális híreknél megragadta a tekintetét az egyik cikk. Furcsa, kis lüktető érzés hasított belé. „Laura Canning új galériája a belvárosban. Megnyitó: szombat este, nyolc óra” mormolta félhangosan Damien. „ Hmm... érdekes lenne élőben látni a képeket, találkozni Laurával a rendelőn kívül. Vajon hogyan viselkedik a nő egy társasági eseményen? Ott is ennyire labilis és visszahúzódó? Vagy épp az ellenkezője, és megjártssza magát? Esetleg, lehet, hogy csak a megnyitó első néhány percében szól pár szót, és ismervén saját állapotát, inkább visszavonulva figyeli az eseményeket? Damient határtalan kíváncsiság fogta el, sajnálkozva biggyesztette le ajkát, mikor arra gondolt, hogy ez is tipikusan egy olyan

esemény, melyre korlátozott számban mehetnek csak meghívott vendégek. De amint ezt végiggondolta, rögtön felcsillant a szeme, és széles mosoly szaladt a szájára. Hiszen őt meghívta a nő! Legszívesebben azonnal autóba ült volna, és bement volna a rendelőbe, hogy megkeresse a fiókjában a két belépőt. Tudta, hogy eltette valahova, amikor a nő átadta neki, de nem volt benne biztos, hogy hova. Érezni szeretne volna a kezében a borítékot, látni a meghívót, elolvasni a dátumot és időpontot... Izgatottság lett úrrá rajta. Végigpörgette agyában a nő tüneteit, a beszélgetéseket, a ravasz kis pillantásokat, a megrémült Laurát, a kedvesen mosolygó Laurát, a pajkos diáklány Laurát, a nő minden arcát. Önélégületen konstataulta újra és újra, hogy remek munkát végzett, a nő egyre jobban a bizalmába fogadja, és a hozzá való kötődést kitűnően fel tudja majd használni a terápia során: egy apa vagy jószágos nagybácsi szerepét fogja betölteni, aki tanácsaival és kedvességével a helyes útra tereli a nőt, míg magabiztos, nyílt személyiséget nem formál belőle. Ismét felismerte, micsoda fantasztikus szakmát választott magának, mekkora hatalommal jár az, ha befolyással lehetünk egy ember lelkivilágára, beszivároghatunk észrevétlenül a tudatába, és magunktól függővé tesszük, hogy ez által gyógyítsuk meg. Tulajdonképpen, el kell ismernie, hogy elég jól végzi a dolgát. Két nagyon érdekes páciense is lett hirtelen, akik hatalmas lehetőséget jelentenek neki. Tanulmányokat fog írni a két nőről. Talán különállót, talán összehasonlított, de publikálni fog, még többet, mint eddig. Még többen ismerik majd el a szakmában, tekintélye egyre növekedni fog és ez által egyre több beteget lesz. Talán még klinikát is nyithatna, tehetséges, fiatal orvosokat karolna fel, közben boldog, kiegyensúlyozott családi életet élne, és abszolút tökéletes lenne élete minden apró területe.

Damien hajlamos volt rá, hogy egyetlen szikrából erdőtűzet kovácsoljon, ha szabadjára engedte gondolatait. Ilyesmi nagyon ritkán fordult elő vele, de olyankor teljesen hatalmába kerítették gondolatai és irreális tervei, melyeket kész jövőképekként látott. Igaz, másnap reggelre ebből semmi sem maradt, csupán a lelkesedés, de akkor este nagyon jól esett elgondolkodni ezen, és építgetni kissé saját, férfiúi egóját, melyen Damien tudta nélkül jelentek meg a csorbák.

* * *

Laura otthonát sötétség és csönd járta át. A személyzet már rég aludt, csak az alagsorból szűrődött fel a gyenge, pislákoló fény. A nő műtermében ezúttal egyetlen lámpa égett, egy halvány kis izzó, mely a rögzített festőállványra volt csíptetve és egyenesen a képet világította meg. Laura ritkán használta ezt a lámpát, mert fénye gyenge volt, és világa alatt

eltorzultak a színek. Az ecsetek és festékes tégelyek, tubusok szanaszét heverték, a nyers vásznak a bal, a megfestett képek a jobb sarokban sorakoztak. A nő merengve ült egy magas lábú, kis kerek ülőkéjű széken. A kész festményt bámulta, és kezében egy pohár fehér bort szorongatott. Tekintetével aprólékosan végigjárta a kép minden pontját, minden vonalát, újrafestette gondolatban, és arra jutott, hogy már nem lehet változtatni rajta. Már nem lehet tovább finomítani, és már egyébként sem lenne kedve hozzá. Belekortyolt poharába, és lehunyta szemeit. Kinyújtotta egyik kezét, és kedvenc zongoradarabját játszotta némán ujjával. Évek óta nem játszott, kételkedett benne, hogy egyáltalán el tudna-e még játszani bármit is. Ez a gondolat szomorúsággal töltötte el, és elhatározta, hogy még a héten felfogad egy zongoratanárt. Belegondolt, hogy az utóbbi években mindent elhanyagolt, lassan kihátrált a társadalomból, és a siker, hírnév és karrier megszerzése közben teljesen magába zárkózott, és eltorlaszolta magát a külvilágtól. Eszébe jutott Damien, és az aznapi beszélgetés. Szája sarkában apró, gúnyos mosoly jelent meg, mikor visszagondolt a férfi tekintetére, abban a pillanatban, amikor az megpillantotta a róla készült rajzot. Majd eszébe jutott, milyen volt megérinteni a férfi borostás nyakát: érezte, ahogy lüktet nyaki érében a vér, ahogy áramlik benne az élet, ahogy izmai megfeszültek, mert zavarában nyelt egyet... Bőre meleg volt, és a borosta ellenére is kellemes érzés volt megérinteni. Ahogy ezt végiggondolta, egyre szélesebb mosoly ült ki a nő ajkaira. Azon tűnődött, vajon mit csinálhat ebben a pillanatban Damien? Már biztosan megvacsorázott tökéletes kis családjával, és bizonyára már nyugovóra is tértek. Vajon szeretkezett a feleségével? Vajon neki is eszébe jutott az a hirtelen érintés ma, a rendelőben?

De Laura hamar elhessegette ezeket a szentimentális gondolatokat. Irtózott a pusztá feltevéstől is, hogy érzelmileg kötődjön valakihez. Dr. Porter csak egy eszköz volt számára, semmi több. Nem akarta elveszíteni az irányítást, nem akarta, hogy érzései vezéreljék. Megfogadta, hogy soha többé nem esik ilyen csapdába.

* * *

Másnap reggel tanácstalanul állt hatalmas gardrób szobájában, csípőre tett kézzel, másik keze mutatóját lebiggyesztett ajkára támasztotta, és tekintetét lassan körbevitte a szobán. Bár rengeteg holmija volt, Laura alig hordta őket. Legtöbbjüket Bess választotta, mert Laura – szinte meghazudtolva női mivoltát – gyűlölt vásárolni. Kényelmetlennek és szűknek érezte a próbafülkéket, nem volt türelme magára aggatni a bonyolult ruhakölteményeket, és

fárasztották a folyamatosan vigyorgó eladólányok, akik bármit is vett fel, mindenben megdicsérték, csak hogy eladhassák neki a fél boltot.

Lassan elindult a koktéltér felé. Gardróbjának kilencven százaléka fekete ruhákból állt. Ez a berögződés a mai napig ott lebegett előtte, ahányszor csak bele kellett bújni egy ilyen ruhába: a fekete slankít! Pedig erre a „trükkre” már rég nem volt szüksége. Leemelt a vállfáról egy fűzős, hosszú, vállpánt nélküli estélyi ruhát. Hozzá kiválasztott egy fekete, magas sarkú cipőt, egész szolid fazonút. Felöltözött, és kisminkelte magát a szokásos módon: vörös ajkak és fekete macskaszemek. A sofőr már lent várta. Az ilyen jeles eseményekre mindig limuzinnal ment. Méltóságteljes léptekkel jött le az emeletről, úgy festhetett, mint egy gögös hercegnő, aki épp a koronázási ceremóniára készül. De igazából Laura gyűlölte az ilyen maskarákat, léptei pedig azért voltak ilyen lassúk és megfontoltak, mert nem érezte magát teljesen biztonságban a hatalmas túsarkú cipőben. Ritkán volt hangulata a klasszikus nőiességre, és bár most is ez áradt belőle, legszívesebben szétépte volna a ruhát magán, és lerúgta volna lábáról a nehéz cipőket. Bess csinos kis ezüst tálcán kínálta neki a szokásos két, aprócska pirulát és a pohár vizet. Ahogy a nyugtatókat leöblítette, és rúzsoltos poharát visszahelyezte a tálcára, eszébe jutott Damien. Halvány mosoly futott végig arcán, de rögtön megrázta fejét, és egy biccentéssel elköszönt Besstől. A csinos sofőr már kinyitotta neki a kocsiját. Laura egy szórakozott mozdulattal odaugrott a férfihez, és megigazította nyakkendőjét, élénken rámosolygott, olyan módon, amit reflexből viszonzni szokott az ember, így hát a fiatal sofőr félénken visszamosolygott. Laura egy előkelő mozdulattal megigazította csavaros, elegáns kontyát és beült az autóba. Pezsgőt töltött magának, és még egyszer átfutotta gondolatban, hogy miket fog mondani a nyitóbeszédében. Ahogy a pezsgő reagált a nyugtatókkal, a nő teljesen ellazult, bekapcsolta kedvenc zenéjét, és előreszólt a sofőrnek, hogy tegyen egy kitérőt, mert még szívesen kocsikázna egy darabig. Felnyitotta a tetőablakot és élvezte, ahogy az enyhe ellenszél hűvösen járja körbe kipirult arcát. Teljesen belemerült a dal hullámaiba, és egy szenvedélyes szex jelenetet játszott le gondolatban. Laura szerette korábban is élénken ábrázolni a testiséget képein, női mivoltát szenvedélyesen élte meg, és imádta, amikor meghódíthatott egy-egy ostoba férfit. Annyira egyszerű feladat volt! Szórakoztatta, hogy a férfiak milyen sekélyesek és együgyűek, egy formás fenék vagy gömbölyű, telt dekoltázs rögtön kikapcsolja a józan eszüket – ha ugyan van egyáltalán – és ösztöneik teljesen átveszik az irányítást. Üdítő volt olyan férfiakkal találkozni, akik uralkodtak magukon, és a játék kedvéért leplezték testi izgalmaikat. Intelligensnek akartak tűnni, és azt a látszatot szerették volna kelteni, hogy ők adnak a belső tulajdonságokra, a személyiségre, miközben le sem vették a szemüket a nő combjairól. Laura

rendkívül jól mulatott ezeken a kis kalandokon, és nehezebbre esett, hogy el ne nevesse magát, vagy meg ne alázza a férfit azzal, hogy mennyire átlát rajta.

De ezúttal nem vágyott egyetlen ilyen férfire sem. Egyszerűen csak élvezte, hogy gyönyörű, kényelmesen szeretne volna érezni magát, és a pezsgő felvidította, oldotta feszengését. A jégtartóból ujjai közé vett egy jégkockát, és végiggörgette formás lábain. Mikor combjának belső részéhez ért, nevetve felsikkantott, majd jólesően sóhajtott. Ekkor a kocsi megcsúszott, és kacsázott egyet, a szemben jövő autó éles dudája suhant el a nő füle mellett. Felnézett, és tekintetét egyenesen a visszapillantó tükörben fürkésző sofőrre szegezte. A férfi gyorsan az útra vitte tekintetét zavarában, Laura pedig gyöngyözően felkacagott. Meggondolta magát.

Mikor megérkeztek, a fotósok már csőre töltött kameráikkal várták a nőt, aki furcsa mód az anyósületről szállt ki, kiengedett, kissé kócos hajjal. A sofőr kipirult arccal nyitott neki ajtót, és bár senki nem vette észre, egy pillanatig találkozott tekintetük. A nő bevonult a vendégekkel zsúfolt terembe, és mosolyogva üdvözölt mindenkit. A parti-szervező fogadta a még érkező vendégeket, Laura pedig elvegyült a nívós társaságban. Minden unalmas, gazdag vendéggel váltott pár szót, megdicsérte néhány kövér, középkorú asszony aranyozott estélyi ruháját, majd megpróbálta lerázni arcáról a rosszulletet, és tovább ment, hogy újabb vendégeket üdvözöljön. Ahogy visszanézett az ajtóra, hogy lássa, hányan jönnek még, ismerős autó suhant el a szemei előtt. Egy pillanatig átgondolta, hol is láthatta... egy parkolóházban talán... megvan! A rendelőnél! Ez Damien! A nő izgatottan pattant oda az ajtóhoz, és intett a szervezőknek, hogy a következő vendéget ő fogadja.

- Jó estét kívánok! Igazán nagy örömömre szolgál, hogy eljöttek! – kezdte szívélyesen Laura, majd meg sem várva a választ, Alettahoz fordult – ön pedig bizonyára a kedves felesége, akivel még nem volt szerencsém találkozni. Örvendek! – Laura a legkedvesebb ál-mosolyát erőltette magára, Aletta mégis valami idegesítő kis bizsegést érzett gyomrában, de megpróbált ugyanolyan kedvesen visszamosolyogni.

- Köszönjük a meghívást, számunkra a megtiszteltetés – Damien kezét rázott a nővel, amit egy pillanatig nagyon furcsának tartott, mert eddig sosem köszöntötték egymást semmilyen fizikai kontaktussal, főleg nem kézfogással, de végül is elsimította magában a dolgot azzal, hogy ez egy teljesen más szituáció. Aletta szótlánul, mosolyogva nyújtotta kezét, Laura alig érintette majd rögtön elfordult, és intett, hogy kövessék.

- Nos, itt kezdődnek a tavalyi képeim, aztán néhány szén vázlat, bár ezek már annyira régiek, hogy nem is igazán hiszem el, hogy én magam rajzoltam őket. Majd amott kezdődnek az olaj- és akril festmények, a legutolsót tegnap éjjel fejeztem be – hadarta Laura lelkesen.

- Köszönjük szépen, mind nagyon fantasztikus, biztos vagyok benne – bólintott Damien udvariasan. Laura megtorpant, ingerült mosoly ült ki arcára, és egy lépéssel Damien mellett termett, kissé közelebb, mint ahogy azt az adott körülmények megkívánták volna, majd így szólt:

- Nocsak... - kacagott fel – hiszen önnek egyáltalán nem tetszenek az én agresszív, feminista képeim, vagy mostanáig mindvégig hazudott?

A férfi zavarba jött, futó pillantást vetett Alettára, hogy lássa, ő hogyan reagált a nő nyers megjegyzésére, de felesége arcán még mindig az a kellemes, tartózkodó mosoly volt, amit akkor öltött magára, mikor a nő üdvözölte őket, mintha meg sem hallotta volna, amiket Laura mondott.

- Ugyan... tudja, hogy nagyra tartom a művészetét, maga igazán tehetséges festő, csak a téma kissé... hogy is mondjam... naturalista, de különben kiváló. Majd szemügyre veszem őket aprólékosan – makogott zavarodottan a férfi, és utolsó felajánlásával békíteni próbálta a nőt.

- Vigyázzon, később kikérdezem! – kacsintott Laura, majd fájdalmas arckifejezésbe váltott – de most sajnos mennem kell, ideje megtartanom a nyitóbeszédet – majd könnyed, nőies léptekkel továbbhaladt, útközbe futólag kezét rázott még néhány vendéggel majd egyetlen, könnyed mozdulattal ott termett a pulpitus előtt. Végig nézett a társaságon, a tömeg még morajlott, de egy-két ember már észrevette, hogy Laura a csendre vár, és a terem lassan elhalkult. Aletta odahajolt Damienhez és a fülébe súgta, hogy a mosdóba megy. A férfi bólintott majd a festőnő felé fordult.

- Jó estét kívánok mindenkinek, köszöntöm önöket ezen a szép estén legújabb galériám megnyitóján – a nő előkelően mosolygott, hangja összeszedett és határozott volt, egyetlen távoli pontra koncentrált a szemben lévő falon, ahol egyik képe lógott. Kis hatásszünet után folytatta – nagy megtiszteltetés számomra, hogy eljöttek és remélem, mindenki talál ízlésének megfelelő képet. A ma esti teljes bevételt szeretném ezennel felajánlani a londoni St. Mary's kórháznak – egy pincér megbotlott és kilötyintett pár csepp pezsgőt, erre a társaság egyik kis csoportja felfigyelt, és enyhe morajlás hullámozott végig a termen. A nő határozottsága megtört, ahogy tekintete újra a tömeget pásztázta, az öreg hölgyek megvetően néztek a fiatal, kezdő pincérfiúra, a férfiak legyintettek, némelyikük rosszindulatúan nevetett, Laura pedig úgy érezte, hogy lassan felé fordulnak az emberek, és őt is nevetségesnek találják, grimaszokkal, fintorgással néznek végig rajta. Úgy látta maga előtt az egészet, mint egy lassított, groteszk jelenetet, ahogy az emberek undorra húzzák ajkaikat, a férfiak mocskos pillantásukkal falják fel testét, és az öreg, arany és fodros ruhákba bújt pöffeszkedő, kövér asszonyok harsányan felnevetnek, mintha az egész terem egy pokolbéli, korcs társasággá

torzult volna egy végtelennek tűnő másodperc alatt. Laura mellkasa szaporán emelkedett, arca zavarod volt, pillantása ide-oda cikázott az emberek arcát fürkészsze.

Damien a terem közepén állt, kissé oldalt, így teljes egészében megfigyelhette az eseményeket. Látta, amikor a pincér megbotlik, és a figyelem hirtelen rá terelődik, azt is jól látta, hogy a nő úgy tudja fenntartani határozottságát, hogy egy üres pontra koncentrál, és elismétli a magában betanult szöveget. A zavar pillanatában Damien már látta az elkövetkezendő katasztrófát, és határozott léptekkel utat próbált törni magának a tömegben. Az emberek elcsendesedtek közben, és kérdőn bámultak a nőre, aki szótlanul állt a pulpitus mögött, és üveges tekintettel bámult maga elé. Ekkor – még mielőtt a férfi elérte volna az emelvényt – a kínos csöndben Laura fülét megütötte egy suttogó hang:

- Megint ki fog borulni hisztériás jelenetet rendez... általában ez történik a megnyitókon, micsoda botrány... - majd a hang kuncogott. Laura felkapta fejét, és tüzes tekintettel pásztázta az embereket, hogy kiszúrja magának a szerencsétlen áldozatot. Ekkor észrevette, hogy Damien felé közeledik, és megrázta kissé fejét, majd kezének kecses, de határozott mozdulatával intett a férfinak, hogy nincs szüksége segítségre és méltóságteljesen folytatta, kissé felszegett fejjel: - Elnézést kérek a fiatalember nevében is a kis malőrért. Néhány szót szólnék csak a képekről: némelyik egész régi darab, néhány hónapja bukkantam rájuk a nyaralóm műtermében, és ezek inspirálták a legújabb alkotásokat. A téma még mindig, és újra csak megdöbbenő, mint már hozzászokhattak, ajánlom figyelmükbe azt az olajfestményt ott bal oldalt – mindenki balra tekintett, Laura arra használta ezt a pillanatot, hogy egy kétségbeesett, segélykérő pillantást vessen Damienre. De, hogy az emberek ne vegyék észre, rögtön folytatta is tovább – és mindenképp tekintsék meg azokat a rondókat ott, jobb oldalt, ha pedig megéheznének vagy megszomjaznának, kérem, fáradjanak át a másik terembe, a büféasztalokhoz, illetve a bárpulthoz. Kellemes estét kívánok mindenkinek! – a nő egy utolsó mosolyt erőltetett az arcára, és megsemmisülten, szinte rohanva hagyta el az emelvényt. Damien azonnal utána ment a kifejezetten Laura számára fenntartott kis szobába.